

РЕШЕНИЕ

№ 23973

гр. София, 18.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5134** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от К. В. П., подадена чрез упълномощения представител адв. К. Т., срещу решение № 1781/11.04.2024г., постановено по НАХД № 12962/2023 г. от Софийски районен съд (СРС), 99-и с-в. С него е потвърдено наказателно постановление (НП) № СОА22-РД11-885 от 23.08.2022 г., издадено от заместник-кмета на Столична община (СО), с което на касатора за нарушение по чл.81, т.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на основание чл.184, ал.1, т.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 30 лв.

С жалбата се твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено при съществени нарушения на процесуалните правила и при неправилно приложение на материалния закон. Иска се отмяната му и произнасяне по същество, с което оспореното НП да бъде отменено. Претендират се разноски.

Ответникът – заместник-кметът на Столична община в представен по делото писмен отговор оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да остави обжалваното съдебно решение в сила, както и да му присъди юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Счита, че обжалваното съдебно решение като правилно следва

да бъде оставено в сила.

Настоящият 14-и касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По делото е установена следната фактическа обстановка:

С Решение № 3 от 12.01.2006 г. на Столичния общински съвет (СОС) била създадена пешеходна зона на [улица]в участъка между [улица]и [улица]. На 01.08.2022 г. около 18:10 часа, жалбоподателят К. В. П., към този момент на 35 години, управлявал собствено двуколесно ППС (велосипед), като се движел в [населено място] по [улица], в посока от [улица]към [улица], т.е. в рамките на създадената пешеходна зона. Срещу № 42 П. бил спрян за проверка от полицейски служители при сектор „Общинска полиция“ на отдел „Охранителна полиция“ при СДВР. На П. бил съставен АУАН № 120273 от 01.08.2022 г. за нарушение по чл.81, т.5 от ЗДвП, който му бил връчен лично и подписан без възражения. Въз основа на АУАН било издадено обжалваното НП, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 30 лева на основание чл.184, ал.1, т.1 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, съдът от правна страна е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съгласно чл.189, ал.1 и ал.12 от ЗДвП и при липса на допуснати съществени процесуални нарушения. Спазени били императивните изисквания на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, както и сроковете по чл.34 от ЗАНН. В АУАН и НП били посочени времето и мястото на извършване на нарушението. Същото било точно и ясно описано. Правилно били отразени нарушените законови разпоредби и основанийето, на което била наложена глобата. С това съдът е приел, че не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП. Обстоятелството, дали на мястото е имало поставен пътен знак, забраняващ движението на велосипеди било ирелевантно към спора, тъй като жалбоподателят бил наказан за за нарушение на чл.81, т.5 от ЗДвП, който забранявал на водача на двуколесно пътно превозно средство да управлява превозно средство по площите, предназначени само за пешеходци, с изключение на велосипедисти на възраст до 12 години, а не за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП, вр. чл.47, ал.3 от ППЗДвП. От субективна страна деянието било извършено виновно, тъй като жалбоподателят бил длъжен да се съобрази с разпоредбата на закона, но не го сторил. Правилно била приложена и санкционната норма за извършеното нарушение. Макар съставът на извършеното нарушение да не предвиждал настъпването на вредни последици и самото нарушение да било формално, то същото не можело да се счете за маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

С тези съображения районният съд е приел, че обжалваното НП е законосъобразно, поради което е потвърдил същото.

Обжалваното решение е правилно като краен резултат.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка. Правилни са изводите на СРС, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентен орган. АУАН съдържа всички изискуеми съгласно чл.42 от ЗАНН реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени.

Настоящият съдебен състав не споделя доводите в касационната жалба, че съдът е постановил решението си при неизяснена фактическа обстановка.

Съгласно чл.81, т.5 от ЗДвП, на водача на двуколесно пътно превозно средство, с изключение на индивидуално електрическо превозно средство е забранено да управлява превозно средство по площите, предназначени само за пешеходци; тази забрана не се отнася за велосипедисти на възраст до 12 години. Според чл.141, т.6 от ППЗДвП, на водача на велосипед е забранено да управлява велосипед по площите, предназначени за движение само на пешеходци, като тази забрана не се отнася за децата велосипедисти. От тълкуването на цитираните разпоредби следва извод, че забраната се отнася за водачи на велосипеди, навършили 12 години. В случая по делото не се спори, че жалбоподателят към момента на извършване на нарушението е навършил 35 години. От разпитаните по делото свидетели, един от които е доведен от оспорващия, се установява, че К. П. е управлявал велосипеда. Третото обстоятелство, което следва да бъде установено по делото е, определянето на една площ като предназначена само за пешеходци. Това става чрез поставянето на съответните пътни знаци, чрез които се въвежда забрана за навлизането на определените именно с тези знаци ППС. В случая пред първата инстанция са представени снимки от кръстовището на [улица]и [улица], от които е видно, че по посока на движението [улица]от двете страни на булеварда е поставен знак В9 „Забранено е влизането на велосипеди”.

Правилно СРС е приел, че процесният случай не може да бъде квалифициран като маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН, предвид същността на обществените отношения – предмет на защита със ЗДвП.

По изложените съображения обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите са своевременно поискани и следва на основание чл.37 от ЗПП вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ да бъдат определени в размер на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК, Административен съд - София град, 14-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1781/11.04.2024г., постановено по НАХД № 12962/2023 г. на Софийски районен съд, 99-и състав.

ОСЪЖДА К. В. П. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община сумата от 100 (сто) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: